

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 52/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval návrh JUDr. J. C., M., zastúpeného advokátom doc. JUDr. Ľ. F., CSc., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/26/10-K z 11. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. J. C. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 12. októbra 2010 doručený návrh JUDr. J. C. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/26/10-K z 11. augusta 2010 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“). Navrhovateľ po výzve ústavného súdu svoj návrh doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 11. novembra 2010.

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, bývalému členovi E. (ďalej len „E.“), pokutu v sume 744,50 € za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“). Podľa označeného článku ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sú verejní funkcionári (čl. 2 ods. 1 citovaného ústavného zákona) povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca, podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej aj „oznámenie“) orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 tohto ústavného zákona.

Podľa tvrdenia navrhovateľa uznesenie výboru č. 772 z 27. apríla 2010, ktorým výbor začal proti nemu konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, nie je vecne správne, pretože nie je výsledkom správne a úplne zisteného skutkového stavu. V dôsledku toho si výbor osvojil nesprávny názor, že navrhovateľ si nesplnil povinnosť uloženú ústavným zákonom, a v ďalšom konaní vychádzal jednoznačne už iba z tejto premisy. Výbor už pri začatí konania pochybil, keď vôbec nezohľadnil skutočnosť, že navrhovateľ postupoval v dobrej viere, že si svoju oznamovaciu povinnosť splnil riadne a včas. Svoje tvrdenie navrhovateľ odôvodnil tým, že „... oznámenie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, ako je zrejmé z fotokópie priloženého prehľadu doručených zásielok opatrených pečiatkou adresáta, v tom aj Kancelárie NR SR, doručil dňa 15. marca 2010, t.j. v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ nepopiera, že pri poskytovaní oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov omylom poskytol informácie požadované podľa článku 8, ods.5, (oznámenie v súvislosti s ukončením pôsobenia vo verejnej funkcii) predmetného ústavného zákona, a nie podľa čl. 7 ods. 1, konal však v dobrej viere, že práve toto je jeho povinnosť. Obe oznámenia, podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a čl. 8 ods. 5 a 6 toho zákona, požadujú poskytnutie viacerých identických informácií, tak ako to vyplýva z porovnania ich obsahu. Nie je pritom rozhodujúce, že výbor pre účely podania oznámenia vytvoril osobitné tlačivá...“.

Navrhovateľ v rámci odôvodnenia svojho návrhu ďalej uviedol:

«Postup Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií pri rozhodovaní o zahájení konania vo veci vykazuje základný nedostatok aj v tom, že pred prijatím rozhodnutia o zahájení konania, tak ako je zrejmé z textu uznesenia č. 772, nepostupoval v súlade s ustanovením čl. 7 ods. 6 ústavného zákona, ktorý ho oprávňuje v prípade pochybností o úplnosti alebo pravdivosti oznámenia požiadať verejného funkcionára o vysvetlenie. Až na základe neuspokojivého vysvetlenia podľa čl. 7 ods. 6 je pritom tento orgán oprávnený, avšak nie povinný, dať podnet na zahájenie konania. ...

Pretože výbor NR SR v predmetnom konaní nevyužil dobu medzi skutočným termínom podania oznámenia (15. marca 2010) a termínom prijatia rozhodnutia o zahájení konania (27. apríla 2010) a prvý úkon k odstráneniu neúplnosti oznámenia verejného funkcionára urobil až 6.mája 2010, t.j. po uplynutí 52 dní, možno konštatovať, že nepostupoval vo svojom konaní podľa všeobecne platných a akceptovaných zásad konania orgánov štátu (§ 3 zákona č. 61/1967 Zb.).

K takémuto záveru vedie aj skutočnosť, že interné pravidlá rokovania Výboru... schválené uznesením č. 3 zo dňa 4. júla 2006 určujú v čl. 3 ods. 5, že „Sekretariát výboru preverí úplnosť došlých oznámení a v prípade, že sú oznámenia neúplné, vyzve predseda verejného funkcionára na jeho doplnenie.“ ...sekretariát výboru mal konať s cieľom doplnenia príslušného oznámenia v období pred zahájením konania vo veci samej, čo však neurobil. ...

Vyššie uvedené si v určitej fáze konania zrejme uvedomil aj samotný výbor NR SR. Svojim prípisom zo dňa 6. mája 2010 (CKD-403/2010-PO), t.j. až po prijatí uznesenia o zahájení konania vo veci, sa totiž predsedníčka výboru na navrhovateľa obrátila s výzvou „na doplnenie oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov za rok 2009“. Tento úkon vyplývajúci zo znenia interných pravidiel rokovania Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií bol teda vykonaný v nenáležitom časovom úseku. Navrhovateľ však na výzvu reagoval obratom, čím iba potvrdil svoj dobromyselný prístup a... výboru poskytol aj všetky doplňujúce informácie... Na základe toho a napriek tomu, že výbor už formálne zahájil konanie vo veci, výbor navrhovateľovo podanie doplnil a informáciu o tom, že oznámenie bolo urobené riadne a včas (!) zverejnil aj na internetovej stránke NR SR...

Uznesenie výboru NR SR o začatí konania proti navrhovateľovi je datované dňom 27. apríl 2010. Rozhodnutie výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií v predmetnej veci je datované dňom 11. august 2010. ... Ústavný zákon o ochrane verejného záujmu v čl. 9 ods. 5 pritom stanovuje na prijatie rozhodnutia lehotu 60 dní. ... výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií ... namiesto toho, aby svojim uznesením konštatoval nemožnosť rozhodnutia vo veci z dôvodu uplynutia stanovenej lehoty, ďalej vo veci konal a dokonca prijal meritórne rozhodnutie...

Naviac, konanie proti navrhovateľovi bolo zahájené na základe uznesenia č. 772 zo dňa 27. apríla 2010 výboru pre nezlučiteľnosť funkcií NR SR jej III. (tretieho) volebného obdobia. Záverečný výrok vo veci (rozhodnutie č. VP/26/10-K zo dňa 11. augusta 2010) však prijal výbor pre nezlučiteľnosť funkcií Národnej rady Slovenskej republiky IV. (štvrtého) volebného obdobia. V medziobdobí sa totiž uskutočnili riadne voľby do NR SR dňa 12. júna 2010.

... v súvislosti s ukončením zasadnutia NR SR v jej III. volebnom období došlo aj k ukončeniu činnosti a rozpusteniu všetkých jej výborov a tieto prestali existovať bez náhrady. ... Z toho vyplýva, bez ohľadu na plynutie lehôt týkajúcich sa procesnej stránky konania, že v konaní ktoré zahájil výbor NR SR III. volebného obdobia, môže konečný výrok vyniesť jedine tento výbor.

Ústava SR nerieši situáciu, kedy prebiehajúce konanie pred výborom NR SR nie je právoplatne ukončené. Zák. 350/1996 o rokovacom poriadku NR SR v § 147 ods. 1 však uvádza, že „V novom volebnom období nemožno prerokovať návrhy, ktoré boli národnej rade alebo jej orgánom doručené v predchádzajúcom volebnom období; to sa nevzťahuje na petície a podania, ktoré sa vybavujú podľa osobitných predpisov a ktoré môže vo svojej pôsobnosti vybaviť predseda národnej rady alebo kancelária.“ Z jeho dikcie i vysvetľujúcich poznámok je zrejmé, že Ústava SR, ani žiaden iný právny predpis platný v SR neuvažuje s prenosom neukončených konaní výborov NR SR medzi jednotlivými volebnými obdobiami. Nie je tak daný ústavný a ani iný zákonný podklad pre to, aby vo veci, ktorá nebola uzatvorená právoplatným rozhodnutím do konca príslušného volebného obdobia, mohol konať parlamentný výbor kreovaný vo volebnom období nasledujúcom. ...

Pretože Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií kreovaný vo IV. funkčnom období NR SR nedisponuje právnou legitimitáciou pre konanie proti navrhovateľovi (navrhovateľ nie je verejným funkcionárom, pre konanie vo veci nepreukázal výbor svoju príslušnosť, uplynula prekluzívna lehota na vydanie rozhodnutia vo veci), z rovnakého dôvodu nebol oprávnený ani na meritórne rozhodovanie vo veci. ... Keďže namietané rozhodnutie VP/26/10-K zo dňa 11. augusta 2010 bolo prijaté bez právneho dôvodu, nie je založené na vecne správnom a úplnom zistení skutkového stavu a je poznačené zásadnými procesnými pochybeniami, ktoré nemožno odstrániť, bolo teda prijaté v rozpore s právnym poriadkom SR (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a ako také je neplatné v celom rozsahu.»

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby ústavný súd v konaní o jeho návrhu namietané rozhodnutie v plnom rozsahu, t. j. v jeho konštatlačnej i výrokovej časti, zrušil, ďalšie konanie v predmetnej veci vylúčil a uložil výboru uhradiť navrhovateľovi trovy konania, ktoré mu vznikli v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd si pred predbežným prerokovaním návrhu navrhovateľa listom z 15. novembra 2010 vyžiadal od predsedníčky výboru spisovú dokumentáciu vedenú pod sp. zn. VP/26/10-K.

II.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred

ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Z obsahu predloženého spisu sp. zn. VP/26/10-K ústavný súd zistil tento stav konania:

Výbor po zistení, že navrhovateľ nepodal v ustanovenej lehote písomné oznámenie, uznesením č. 772 z 27. apríla 2010 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona.

Výbor informoval navrhovateľa o začatí konania listom z 27. apríla 2008 (doručeným 30. apríla 2010), v ktorom ho zároveň vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona k označenému uzneseniu vyjadril v lehote 15 dní od jeho doručenia.

Navrhovateľ na výzvu výboru reagoval vyjadrením z 3. mája 2010, v ktorom uviedol:

„Reálny výkon funkcie člena rady banky E. som ukončil v mesiaci február 2009 a iba v dôsledku administratívnych preťahov došlo k tomu, že vláda ma príslušným uznesením odvolala z tejto funkcie až dňa 3.6.2009. Jedine pod dojmom tejto skutočnosti som si vytvoril evidentne chybný názor, že pre splnenie mojich povinností vyplývajúcich z ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. bude postačovať podanie príslušného Oznámenia... v súvislosti s ukončením pôsobenia vo verejnej funkcii v zmysle čl. 8, ods. 5 predmetného zákona, čo som aj urobil dňa 15. marca t.r. Žiadne iné dôvody, ktoré by ma viedli k nepodaniu Vami požadovaného Oznámenia... v zmysle čl. 7, ods. 1, neexistujú. Zároveň prikladám požadované Oznámenie... za rok 2009. Vyhlasujem, že k nesplneniu mojej povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. ma nevedla snaha vyhnúť sa splneniu si svojej povinnosti, ale jednoduchý právny omyl...“

Následne výbor uznesením č. 27 z 11. augusta 2010 konštatoval, že navrhovateľ ako bývalý člen E. tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane

verejného záujmu v stanovenej lehote (predmetné oznámenie za rok 2009 podal až 5. mája 2010), porušil v tomto článku uloženú povinnosť, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Výbor navrhovateľa poučil aj o jeho práve podať návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ústavnému súdu.

Predsedička výboru listom sp. zn. VP/26/10-K z 12. augusta 2010 požiadala generálneho riaditeľa E. o oznámenie výšky mesačného platu navrhovateľa, ktorý poberal za výkon verejnej funkcie v roku 2009.

Po zabezpečení potrebných podkladov výbor vydal namietané rozhodnutie z 11. augusta 2010, ktorým za porušenie povinnosti podať oznámenie uložil navrhovateľovi v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona pokutu v sume 744,50 €. V odôvodnení rozhodnutia výbor konštatoval, že navrhovateľ porušil povinnosť, ktorá pre neho ako verejného funkcionára vyplývala z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pretože oznámenie za rok 2009, ktoré mu mal podľa citovaného ústavného zákona podať do 31. marca 2010, podal až 5. mája 2010. Výbor vo vzťahu k námietkam navrhovateľa, ktoré uplatnil v konaní pred výborom, uviedol:

„Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Pritom v konaní bolo jednoznačne preukázané porušenie predmetného ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému JUDr. J. C., bývalému členovi E. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona.“

Rozhodnutie výboru z 11. augusta 2010 bolo navrhovateľovi doručené 13. septembra 2010.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa, spisu výboru sp. zn. VP/26/10-K, namietaného rozhodnutia, ako aj s prihliadnutím na ďalšie s vecou súvisiace skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že návrh navrhovateľa je zjavne neopodstatnený.

Z návrhu možno vyvodiť, že navrhovateľ namieta, že

- namietané rozhodnutie nie je vecne správne, pretože vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu v tom, že navrhovateľ si nesplnil povinnosť uloženú ústavným zákonom,
- výbor v konaní nepostupoval v súlade s ústavným zákonom ani v súlade so svojimi internými pravidlami, keď vyzval navrhovateľa na doplnenie oznámenia až potom, keď uznesením začal konanie proti navrhovateľovi,
- výbor nerozhodol vo veci navrhovateľa a nevyhotovil rozhodnutie v lehote 60 dní od začatia konania podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, a preto bolo vydané v rozpore so zákonom,
- v konaní proti navrhovateľovi, ktoré začal výbor III. volebného obdobia, rozhodol výbor kreovaný vo IV. volebnom období, ktorý podľa navrhovateľa nedisponuje právnou legitimáciou v konaní proti navrhovateľovi, pretože konečné rozhodnutie môže prijať jedine výbor III. volebného obdobia.

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľa a dospel k záveru, že sú neopodstatnené.

1. V súvislosti s prvou námietkou ústavný súd konštatuje, že obrana navrhovateľa je účelová a snaží sa v nej využiť skutočnosť, že v inkriminovanom období zasielal výboru iné oznámenie (oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona), čím zároveň splnil aj povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Zo skutkových zistení ústavného súdu vyplýva, že navrhovateľ vykonával verejnú funkciu v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. zh) ústavného zákona, t. j. funkciu člena štatutárneho orgánu E., do 3. júna 2009, keď bol vládou Slovenskej republiky z tejto funkcie odvolaný. Týmto dňom teda skončil jeho výkon verejnej funkcie.

Podľa zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu, ktoré bolo prijaté uznesením č. k. PLz. ÚS 1/2010-10, verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ ako verejný funkcionár, ktorému výkon verejnej funkcie skončil 3. júna 2009, bol povinný podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona najneskôr do 31. marca 2010. Toto oznámenie však v uvedenej lehote nepodal. Písomné oznámenie podal až 5. mája 2010, teda potom, keď mu bolo oznámené začatie konania pre nesplnenie uvedenej povinnosti.

Z argumentácie navrhovateľa uvedenej v jeho vyjadrení k začatiu konania z 3. mája 2010 vyplýva, že dôvodom nesplnenia povinnosti podať písomné oznámenie bol právny omyl navrhovateľa spočívajúci v jeho evidentne nesprávnom názore, že na splnenie jeho povinností vyplývajúcich z ústavného zákona postačuje podanie oznámenia v súvislosti s ukončením výkonu verejnej funkcie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. V súlade so zásadou neznalosť zákona neospravedlňuje, nevedomosťou navrhovateľa o jeho povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nemožno ospravedlniť zmeškanie lehoty na jeho podanie.

Skutočnosť, že navrhovateľ podal 15. marca 2010 oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v súvislosti s ukončením výkonu verejnej funkcie, nemá právnu relevanciu vo vzťahu k následkom porušenia jeho povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Podľa ústavného zákona ide o obsahovo odlišne stanovené povinnosti s odlišne stanovenou lehotou na ich splnenie, ktoré nemožno v žiadnom prípade stotožňovať. Preto pre účely splnenia týchto povinností a podania predmetných oznámení boli vytvorené samostatné tlačivá.

2. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľa, že výbor nepostupoval v súlade s ústavným zákonom a v súlade so svojimi internými pravidlami, keď

navrhovateľa vyzval na doplnenie oznámenia až potom, keď uznesením č. 772 z 27. apríla začal proti nemu konanie.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona výbor začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 7 ods. 6 ústavného zákona orgán, ktorému sa podávajú oznámenia podľa ods. 5, je oprávnený v prípade pochybností o ich úplnosti alebo pravdivosti požiadať verejného funkcionára o vysvetlenie. Ak tento orgán nepovažuje podané vysvetlenie za dostatočné, je oprávnený dať podnet na začatie konania podľa osobitného predpisu. ...

Z citovaných ustanovení nevyplýva povinnosť výboru pred začatím konania vyzývať verejného funkcionára na doplnenie neúplných alebo nepravdivých údajov, príp. vyzývať na dodatočné splnenie povinnosti uloženej mu ústavným zákonom. V okolnostiach prípadu navrhovateľa preto výbor obligatórne začal konanie proti navrhovateľovi pre nesplnenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za rok 2009 v ustanovenej lehote, t. j. do 31. marca 2010. Keďže navrhovateľ svoju povinnosť nesplnil a písomné oznámenie v ustanovenej lehote nepodal, bolo bezpredmetné vyzývať ho na jeho doplnenie. Až listom sp. zn. CRD-403/2010-PO zo 6. mája 2010 predsedníčka výboru vyzvala navrhovateľa, aby neúplné oznámenie zaslané výboru 5. mája 2010 doplnil.

Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), a zároveň v odôvodnení namietaného rozhodnutia sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho vyjadrení.

3. Zo skutkových zistení ústavného súdu nesporne vyplýva, že výbor vyhotovil napadnuté rozhodnutie po uplynutí lehoty uvedenej v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, v zmysle ktorej mal rozhodnúť vo veci navrhovateľa v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, t. j. ústavný súd sa stotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že v jeho prípade nebola táto lehota dodržaná.

Z hľadiska právnych následkov nedodržania uvedenej lehoty ale ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07) konštatoval, že v ústavnom zákone o ochrane verejného záujmu ani v nijakom inom právnom predpise nie je obsiahnutá právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne akceptovateľným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru. Bez ohľadu na tento právny záver ústavný súd považoval aj v tomto prípade za potrebné zdôrazniť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával a aj vyhotovoval rozhodnutia v lehote ustanovenej v čl. 9 ods. 5 prvej vete ústavného zákona o ochrane verejného záujmu aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

4. Ústavný súd považuje námietku navrhovateľa o nedostatku právomoci (kompetencie) výboru IV. volebného obdobia na rozhodnutie v jeho veci za nedôvodnú.

Podľa § 9 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rokovacom poriadku“) konanie vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom upravuje osobitný predpis, ktorým je ústavný zákon. Ide o konanie sui generis upravené ústavným zákonom ako lex specialis, na ktoré nemožno aplikovať § 147 zákona o rokovacom poriadku. Napokon ústavný zákon nemá žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo subsidiárne použitie zákona o rokovacom poriadku na toto konanie. Ústavný zákon v čl. 9 ods. 1 písm. a) zveruje výboru právomoc na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) verejných funkcionárov taxatívne uvedených v tomto ustanovení.

Konanie v prípade navrhovateľa teda vykonával výbor v súlade s čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona.

Ústavný zákon nekoncipuje právomoc výboru na konanie ako právomoc dočasnú. Zo žiadneho ustanovenia ústavného zákona nevyplýva, že by právomoc výboru na konanie bola limitovaná volebným obdobím Národnej rady Slovenskej republiky. Ide o stálu právomoc výboru, pričom ústavný zákon počíta s kontinuálnym prechodom tejto právomoci na výbor kreovaný v ďalšom volebnom období. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade konaní, ktoré neboli ukončené do uplynutia volebného obdobia Národnej rady Slovenskej republiky a ukončenia činnosti jej orgánov (výborov), právomoc výboru na konanie a rozhodnutie nezaniká, ale prechádza na výbor kreovaný v novom volebnom období. Uvedené platí obdobne aj pre ostatné orgány uskutočňujúce konanie podľa ústavného zákona. Výbor IV. volebného obdobia preto mal právomoc na rozhodnutie v konaní vedenom proti navrhovateľovi.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že všetky námietky navrhovateľa proti namietanému rozhodnutiu uvedené v jeho návrhu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011